

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: MUDr. P. K.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019 č. j. MSK 177658/2018, o
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bílovec ze dne 8. 10. 2018 č. j. MBC/26841/18/SŽ/Hol 1226/2018 o přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal (bez další konkrétní argumentace), že si není vědom a nebylo mu relevantně prokázáno, že by se dopustil předmětného přestupku. Namítal také, že správní orgán rozhodl v jeho nepřítomnosti v rozporu s ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť se z ústního jednání řádně, z důležitého důvodu (zaplacený zájezd do zahraničí) a včas omluvil a požádal o jiný termín ústního jednání. Konstatoval, že ústní jednání bylo nařizení na 27. 8. 2018. Na tento termín měl zakoupený zájezd do zahraničí a zaměstnavatelem povolené čerpání řádné dovolené na zotavenou. Z tohoto důvodu se řádně a včas omluvil. Písemná omluva byla správnímu orgánu odeslána 24. 8. 2018, tedy řádně a v dostatečně časovém předstihu před ústním jednáním. Vzhledem k tomu, že Česká pošta listovní zásilky obvykle doručuje do druhého dne, musela být správnímu orgánu doručena nejpozději v den ústního jednání 27. 8. 2018 a nikoli až 28. 8. 2019. Pro datum doručení omluvy není přitom rozhodující, kdy se dostala na stůl příslušnému úředníkovi, ale datum doručení správnímu orgánu, což je Městský úřad Bílovec. Pokud měl správní orgán za to, že jeho omluva není řádná nebo měl pochybnosti o náležitostech omluvy nebo o jejím důvodu, bylo jeho povinností vyzvat jej k doložení důvodnosti omluvy, resp. k předložení důkazů prokazujících důvod omluvy, např. cestovní smlouvu s cestovní kanceláří. To však správní orgán neučinil. Měl za to, že pokud je správní orgán nevyzval k doložení omluvy, ani mu jiným způsobem nesdělil, že jeho omluvu neakceptuje, bude předvolán na nový termín ústního jednání. E-mail zasláný správním orgánem I. stupně paní A.K. na adresu X není úkonem správního orgánu adresovaným jeho osobě, neboť paní A. K. nebyla jeho zástupkyní ani účastnicí řízení. Správní orgán rozhodl v jeho nepřítomnosti v rozporu s ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

2. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně se dopustil zásadních porušení ustanovení upravujících vedení správního řízení, zejména povinnosti mlčenlivosti. Odkázal na ust. § 15 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a uvedl, že zaslání e-mailu na výše uvedenou e-mailovou adresu paní A. K. dne 29. 8. 2018 není úkonem správního orgánu vůči němu jako účastníkovi řízení, neboť paní A. K. nepověřil, aby jej v tomto řízení zastupovala nebo činila nějaké úkony či přijímala nějaká podání správního orgánu. Správní orgán komunikoval na e-mailovou adresu paní A. K. zcela svévolně a protizákonně. Skutečnost, že z e-mailu X byl v jednom případě, a to dne 19. 7. 2018 zaslán e-mail obsahující odpor proti příkazu, naprosto neopravňoval správní orgán I. stupně k tomu, aby na tuto e-mailovou adresu zasílal jakékoliv sdělení či informace určené jemu jako účastníkovi řízení. Ne dosti na tom, že správní orgán I. stupně sděloval e-mailem informace o jeho přestupkovém řízení cizí osobě, která s tím neměla nic společného, správní orgán I. stupně následně ještě telefonoval paní A.K. a sdělil jí, že jeho omluvu z ústního jednání považuje za nedůvodnou a poučoval ji o tom, jak má omluva vypadat. Správní orgán porušil povinnost mlčenlivosti uloženou § 15 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 68 zákona č. 250/2016 Sb. V důsledku nesprávné komunikace správního orgánu I. stupně s cizí osobou místo s ním, nemohl správním orgánem požadovaný důkaz o důvodu omluvy – zaplaceném zahraničním zájezdu předložit správnímu orgánu před vydáním rozhodnutí, ale až po sdělení informace o e-mailu správního orgánu I. stupně od paní A. K., což bylo až po vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak nemohl

posoudit opodstatněnost a důležitost důvodu jeho omluvy, nenařídil nové ústní jednání a neumožnil mu zúčastnit se osobně ústního jednání a uplatnit tam práva účastníka řízení. Ústního projednání přestupku se neodmítl zúčastnit. Poukázal také na to, že šlo o první předvolání k ústnímu jednání ve věci a první omluvu, takže správní orgán neměl důvod se domnívat, že se jedná o obstrukci a nehrozil ani zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím jednorocní prekluzivní lhůty. Uvedl dále, že necitlivý, ba přímo šikanózní postup správního orgánu ostře kontrastuje s tím, že rozhodnutí o přestupku správní orgán vydal 8. 10. 2018, tedy až dva měsíce po ústním jednání. Během této doby mohlo být ústní jednání znovu bez jakýchkoli problémů nařízeno a konáno několikrát a vydáno rozhodnutí, samozřejmě za podmínky dodržení lhůt pro vydání správního rozhodnutí ze strany správních orgánů. Žalovaný jako odvolací orgán pak vydal rozhodnutí o odvolání až 6. 3. 2019. Pokud tedy došlo v řízení k průtahům, tak je to jen vinou správních orgánů, zejména žalovaného, který vydal rozhodnutí až po více než 3 měsících od postoupení odvolání.

3. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně i žalovaný porušili ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, neboť nevydali rozhodnutí v zákonné lhůtě.
4. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně nezákonně činil úkony – výzva k vyjádření k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu po vydání rozhodnutí ve věci. Konstatoval, že usnesením ze dne 23. 11. 2018 mu dával lhůtu k vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí. Tím v něm vyvolal nesprávný dojem, že bude vydávat rozhodnutí formou autoremedury na podkladě jeho odvolání, kterému tímto v plném rozsahu vyhoví. Tento postup správního orgánu I. stupně umožňuje § 87 správního řádu. Proto byl na základě uvedeného usnesení pevně přesvědčen, že správní orgán I. stupně jeho odvolání shledá důvodným a v plném rozsahu mu vyhoví. Správní orgán I. stupně však k jeho překvapení v autoremeduře rozhodnutí nevydal. Tímto postupem správního orgánu I. stupně byl poškozen na právu na obhajobu, neboť se s ohledem na obsah uvedeného usnesení oprávněně domníval, že odvolání je důvodné a správní orgán I. stupně postupem podle § 87 správního řádu odvolání vyhoví a vydá rozhodnutí o jeho zrušení. Neměl proto důvod odvolání podrobněji doplňovat a vyhledat pomoc zkušeného advokáta, což měl původně v úmyslu. Svým zmatečným a zavádějícím postupem jej správní orgán I. stupně zkrátil na právu na obhajobu.
5. Žalobce dále obecně uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a že se odvolací orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a tím zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že otázkou konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a řádností podané omluvy se podrobně zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť se jedná o stěžejní námitku žalobce. Žalovaný citoval ze svého rozhodnutí a uvedl, že pro akceptaci omluvy z ústního jednání není nutně rozhodné, zda byla učiněna ještě před jeho konáním, avšak v konkrétním případě žalobce tvrdí, že se jednalo o dovolenou plánovanou, a tedy nejednalo se o důvod, který by bylo možno správnímu orgánu sdělit až v den konání termínu ústního jednání. Poukázal také na to, že žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání ze dne 24. 7. 2018 řádně poučen o všech náležitostech omluvy včetně nutnosti doložit její důvodnost. Stejně tak byl poučen o skutečnost, že soukromé aktivity nejsou závažnými důvody, pro které by se účastník řízení, nemohl dostavit k ústnímu jednání. Ve svém souhrnu omluva žalobce nebyla včasná

ani důvodná, a proto byla věc v souladu se zákonem projednána v jeho nepřítomnosti. Žalobce byl poučen o právu zvolit si zmocněnce, čehož ani v jednom z uvedených řízení nevyužil. Žalovaný rovněž poznamenal, že žalobce má ze zákona právo vyjádřit se ke všem skutečnostem po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že správnímu orgánu I. stupně ze zákona neplyne povinnost vyzvat žalobce k doložení důvodnosti omluvy, neboť o této skutečnosti byl řádně poučen v předvolání. K e-mailové zprávě, která byla zaslána asistentce žalobce, žalovaný poukázal na obsah napadeného rozhodnutí, přičemž citoval příslušnou pasáž a konstatoval, že na e-mail bylo vyrozumění o neakceptaci omluvy zasláno nad rámec povinností správního orgánu I. stupně, a to z logického důvodu, neboť žalobce tímto e-mailem se správním orgánem I. stupně v průběhu vedení přestupkového řízení komunikoval. K námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se v něm vypořádal se všemi odvolacími námitkami uplatněnými v podaném odvolání i všech jeho doplnění. Žalobce neuvádí, které námitky nebyly vypořádány. Odvolacími námitkami se žalovaný zabýval na str. 7 až 9 rozhodnutí. K námitce, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že lhůta pro vydání rozhodnutí v přestupkovém řízení je pouze lhůtou pořádkovou, stanovenou zákonem s ohledem na snahu zefektivnit vedení správního či přestupkového řízení, avšak s jejím uplynutím zákon nespojuje žádné právní následky. V této souvislosti také poznamenal, že žalobce mohl případně uplatnit opatření proti nečinnosti, což však neučinil.

7. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Za souhlasu účastníku řízení soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Krajský soud zjistil ze správních spisů následující skutečnosti. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 23. 3. 2018 doručena spisová dokumentace od Policie České republiky, obsahující oznámení přestupku ze dne 9. 3. 2018, v němž je uvedeno, že dne 9. 3. 2018 na dálnici D1, km 332, směr Ostrava mimo obec Kujavy, překročil řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes – Benz S 350 CDI, RZ X nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h. Naměřena byla rychlost 162 km/h, po odečtu odchylky 157 km/h. Řidičem vozidla byl zjištěn žalobce MUDr. P. K. Totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Měření bylo provedeno rychloměrem RAMER 10, číslo snímku 0000002266. V rubrice vyjádření řidiče je text: Výše uvedení strážníci – policisté nejenže nebyli při kontrole řádně ustrojeni, ale chovali se arogantně a nevhodně – nesouhlasím. Součástí spisu je i záznam o přestupku s obrazovou dokumentací ze dne 9. 3. 2018, z něhož plyne, že dne 9. 3. 2018 v 19:48:43 hodin byla naměřena rychlost 162 km/h vozidlu tovární značky Mercedes, RZ X. Místo měření je označeno jako D1, km 332, směr Ostrava mimo obec Kujavy, režim měření automatizovaný. Měření rychlosti proběhlo rychloměrem RAMER 10, číslo snímku z měřiče 2266, výrobní číslo zařízení 15/0240. Z ověřovacího listu č. 241/17 plyne, že silniční radarový rychloměr RAMER 10C, výrobní číslo 15/0240, kterým bylo měření prováděno, byl ověřen s platností do 3. 12. 2018. Podle osvědčení č. 2829/15/04 policista R. V. byl oprávněn k ovládání předmětného měřiče rychlosti. Spis rovněž obsahuje výpis z evidenční karty řidiče – žalobce a úřední záznamy policistů. Dne 27. 6. 2018 správní orgán I. stupně vydal ve věci předmětného přestupku příkaz, proti

němuž žalobce podal odpor, a to jednak z e-mailu X dne 19. 7. 2018. Současně téhož dne byl odpor podán poštou, přičemž zásilka byla podána na poště 19. 7. 2018 a správnímu orgánu doručena 20. 7. 2018. Následně byl písemností ze dne 24. 7. 2018 žalobce předvolán k ústnímu jednání na 27. 8. 2018. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení o tom, že v případě, že se ze závažných důvodů nemůže dostavit ve stanovenou dobu, aby toto bezodkladně osobně nebo písemně (případně v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem) oznámil s uvedením důvodů, které mu brání se ústního jednání zúčastnit, takové důvody, aby řádně dokladoval. Bylo mu současně sděleno, že za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání či jiné soukromé aktivity. Poučen byl také o tom, že pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy či dostatečného důvodu, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti (§ 80 odst. 4 zákona o přestupcích). Bylo mu dáno poučení i dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce, také o tom, že podle § 36 odst. 1 správního řádu je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a že správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Bylo mu také dáno poučení dle § 36 odst. 2 správního řádu o právu vyjádřit v řízení své stanovisko, byla mu dána poučení i dle § 82 odst. 2, § 82 odst. 3 zákona o přestupcích, o právu dle § 38 správního řádu a dále byl poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že při ústním jednání mu bude dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Z doručky na č. 1. 22 plyne, že žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání včetně výše uvedených poučení doručeno fikcí dne 9. 8. 2018. Ze správního spisu se dále podává, že na e-mailovou adresu, z níž byl odeslán odpor žalobce proti příkazu, správní orgán zaslal žalobci na vědomí předmětné předvolání k ústnímu jednání s přípisem, že originál je zaslán řádně poštou. Dne 28. 8. 2018 byla Městskému úřadu v Bílovci doručena omluva žalobce z ústního jednání, kterou na poštu podal 24. 8. 2018, v níž sdělil správnímu orgánu toliko to, že se omlouvá z jednání nařízeného na den 27. 8. 2018 z důvodu čerpání řádné dovolené v zahraničí. Následujícího dne 29. 8. 2018 zaslal Městský úřad v Bílovci na výše uvedenou e-mailovou adresu X sdělení, že omluva žalobce ze dne 24. 8. 2018 doručená správnímu orgánu 28. 8. 2018 je nedostatečná a žalobci bylo dáno poučení, jak má omluvu doplnit a doložit. Na tento přípis nebylo reagováno.

9. V protokolu o ústním jednání ze dne 27. 8. 2018 je zaznamenáno, že se žalobce k jednání nedostavil. Správní orgán věc projednal v jeho nepřítomnosti. V souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu správní orgán provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, a to oznámením o přestupku sepsaném na místě dne 9. 3. 2018, záznamem o přestupku, osvědčením č. 2829/15/04, ověřovacím listem, výpisem z evidenční karty řidiče a jako další podklady označil oznámení o přestupku na č. 1. 2 a úřední záznamy policistů na č. 1. 10 – 11. V závěru protokolu je uvedeno, že správní orgán vyčká, zdali nebude dodatečně doručena omluva a podle okolností ve věci bude dále pokračovat s tím, že zřejmě ve věci vyhotoví rozhodnutí. Na uvedený přípis zasláný na e-mailovou adresu X ze dne 29. 8. 2018 žalobce nereagoval. 8. 10. 2018 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 18 odst. 3 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že dne 9. 3. 2018 v době kolem 19:48 hodin, v katastru obce Kujavy, na dálnici D1 na jeho 332 km ve směru jízdy na Ostravu, v úseku mimo obec, řídil osobní automobil tovární značky Mercedes – Benz S 350 CDI 4MATIC, RZ X, se kterým překročil z nedbalosti nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h, přičemž silničním rychloměrem byla vozidlu naměřena

rychlost 162 km/h, po odečtení korekce měřicího zařízení činila výsledná rychlost 157 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 27 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a dle § 35 písm. b), § 46 zákona o přestupcích pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou ve výši 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

10. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání. Usnesením ze dne 23. 11. 2018 byl žalobce vyzván, aby jednak doplnil odvolání ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení, přičemž správní orgán současně poznamenal, že žalobce sám avizoval, že odvolání doplní do 15 kalendářních dnů, ovšem neučinil tak, a proto jej správní orgán vyzývá k jeho doplnění ve lhůtě do 7 pracovních dnů od doručení tohoto usnesení. Stejnou lhůtu mu určil i ve vztahu možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalobce odvolání doplnil podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně 28. 12. 2018. Přílohou bylo potvrzení Cestovní kanceláře Greece Tours Prague s.r.o. ze dne 7. 11. 2018 o tom, že na termín 6. 8. – 27. 8. 2018 měl žalobce u uvedené cestovní kanceláře zakoupený pobyt v Řecku. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 6. 3. 2019 č. j. MSK 177658/2018, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
11. Krajský soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž napadené rozhodnutí skutečně vadou nepřezkoumatelnosti trpělo, tedy žalovaný by se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, nezbylo by soudu než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušit. K tomu lze citovat závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84. Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající v nedostatku jeho důvodů.
12. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud neshledává důvodnou. Předně je nutno konstatovat, že žalobce ani neuvedl, které námitky podle jeho názoru vypořádány nebyly. Dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí na str. 3 – 5 se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami, tedy jak s námitkou, která se týkala jeho omluvy z ústního jednání a projednání věci v nepřítomnosti žalobce, tak s jeho výhradami, které se vztahovaly k hodnocení důkazů a zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalovaný podrobně svou argumentaci o nedůvodnosti námitek vyložil na str. 3 – 5 napadeného rozhodnutí a dostatečně odůvodnil, proč s námitkami žalobce nesouhlasí. Soud zastává názor, že žalovaný dostal svým zákonným povinností, vyplývajícím z ust. § 68 odst. 3 správního řádu a ust. § 89 odst. 2 správního řádu.
13. K žalobní námitce žalobce, že správní orgán I. stupně neakceptoval jeho omluvu z ústního jednání, krajský soud předně uvádí, že podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů plyne, že k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2.

2013 č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat svoje právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, příp. se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a nakolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem, konec citace. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II. ÚS 100/2002. Dle názoru krajského soudu omluva žalobce nesplňovala podmínky citovaného § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů a § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Jak výše citováno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 27. 8. 2018 bylo doručeno žalobci prokazatelně dne 8. 8. 2018, kdy mu bylo vloženo do poštovní schránky. Omluvu z ústního jednání žalobce podal k poštovní přepravě až dne 24. 8. 2018, přičemž správnímu orgánu I. stupně byla tato omluva doručena 28. 8. 2018. Ve shodě s žalovaným i soud zastává názor, že tuto omluvu nelze hodnotit jako včasnou, a ani jako důvodnou, neboť žalobce své tvrzení o zahraniční dovolené neprokázal. Potvrzení z cestovní kanceláře předložil správnímu orgánu až v souvislosti s podáním doplněného odvolání dne 27. 12. 2018, tj. 4 měsíce po termínu konání ústního jednání. V této souvislosti soud odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2012-31 činí současně závěr, že bylo na žalobci, aby se u správního orgánu včas informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována či nikoliv. Ze shora uvedeného pak plyne závěr krajského soudu, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce, jakožto obviněného z přestupku, když se, ač byl řádně předvolán, nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání.

14. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že správní orgán nezákonně s ním komunikoval i přes e-mailovou adresu X. Byl to naopak žalobce sám, který odpor podal proti příkazu i z označené e-mailové adresy. Pokud správní orgán mu z opatrnosti dal na vědomí předvolání k ústnímu jednání i na označenou e-mailovou adresu a stejně tak i upozornění, že jeho omluva je nedostatečná a je třeba ji doplnit, má soud za to, že ke zkrácení práv žalobce tímto postupem správního orgánu nedošlo.
15. Za irelevantní soud považuje námitku žalobce, že usnesením ze dne 23. 11. 2018, jímž mu byla určena lhůta k doplnění odvolání, byl současně vyzýván i k vyjádření k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a že se s ohledem na obsah uvedeného

usnesení oprávněně domníval, že jeho odvolání je důvodné a že správní orgán I. stupně sám zruší své rozhodnutí. Soud souhlasí s žalovaným, že ta část usnesení obsahující výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je nadbytečná. Tímto usnesením žalobce na svých právech krácen nijak nebyl. Je nutno poukázat na to, že správní orgán po ústním jednání spis o žádné další podklady již nedoplňoval. Z citovaného obsahu správního spisu naopak vyplývá, že o právu seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce poučen řádně v předvolání k ústnímu jednání. Jak výše uvedeno, při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky.

16. Co se týče prodlevy mezi dnem ústního jednání a vydáním rozhodnutí, nutno konstatovat, že zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ani správní řád neupravují povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí v den ústního jednání. Z uvedeného nelze ani dovozovat, že správní orgán I. stupně mohl (měl) nařídit další ústní jednání. Za podstatnou totiž soud považuje tu skutečnost, že omluva z ústního jednání žalobce, jak výše uvedeno, nebyla náležitá, nesplňovala podmínky dané § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
17. Krajský soud k obecné námitce žalobce, že mu nebylo relevantně prokázáno, že by se dopustil předmětného přestupku, na závěr uvádí, že správní orgán se dostatečně v odůvodnění rozhodnutí vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Protože krajský soud shledává správnými zjištění správních orgánů z podkladů pro rozhodnutí a ztotožňuje se i s jejich právními závěry, v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, která tvoří nedílný celek. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
18. S ohledem na shora uvedené krajský soud jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

Ostrava 20.12.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje